

Տ Ա Ր Ա Գ Ի Ր Ս Ո Ւ Ա Կ

ԱՐԱՅԻՈՅ ժայռերում

Այսօր տեսի՛ տրտմազին

Օտար Սոխակ երգում էր

« Վարդ , բուրաստան » վշտազին :

« Վաթան , վաթան » մնչելով

Այն էր քաշում գառնազին ,

Աղիողլում հեծելով

Հոգւոյ հանում լալազին :

Յաւ Սոխակին ~~հարկ~~ վեր

Սիրտըս խոցեց զլիտվին ,

Հեծեծանքն վշտազին

Կրակ թափեց իմ գլխին :

Կարեկցաբար մերձեցայ

Եւ հարցրի Սոխակին .

— Է՞ր հեռացար վաթանից ,

Ի՞նչու հեծես գառնազին — :

— Բուք կատաղե հիւսիսին

Բռնի մկեց յայս ժայռուտ ,

Իմ հայրենի սուրբ հողից

Տարագրեց յայս քարուտ :

Ուր ոչ գետ կայ ոչ աղբիւր ,

Այլ ասրառած , աւաղուտ .

Ո՛չ բուրաստան , ոչ այգի ,

Այլ չոր սարեր քարքարուտ :

Անզուգական ընդ երկինք

Եւ ցանկալին ողջ ազանց ,

Հայաստանն է իմ վաթան ,

Հայկայ երկիրն գիւցազանց :

Աստուածատունի Եդեմն է

Իմ բուրաստան գերազանց ,

Որ ոռոգի քաջառաջ

Ջրովք գետոց հայկազանց :

Արծաթափայլ բիւր աղբիւրք ,

Հաղարաւոր ջինջ առուակ

Ողորում են իմ վաթան

Աշուն , գարուն շարունակ :

Աղինաբոյս բիւր ծաղկունք
Ինչպէս արփի փայլունակ ,
Անմահական հոռոք բուրեն
Վարդ , բալասան , մանիւշակ — :

Լսեց Սոխակն եւ թռաւ
Խոր խոր ձորեր չափելով ,
Սիրուն սար մի բարձրացաւ ,
Զիթենեաց մէջ թառելով :

Աչերն անդէն վեր յառած
Ի խոր սրտէ հառաչեաց ,
Վեր սլացաւ զօրացած
Վաղեց վաթան իւր նախնեաց :

Արդեւք զգաց ինչ՝ Սոխակն
Թէ այս սարն ի՛նչ սար էր ,
Ի՛նչ զօրութիւն գերբնական ,
Որ զօրացոյց իւր թեւեր :

Այս էր սարն Զիթենեաց
Ուր կ'աղօթէր միշտ Յիսուս ,
Բազկատարած , մտովին
Ամեն գիշեր մինչ 'ի լոյս :

Յերկնից յերկիր 'ի խոնարհ
Այն Մեսիան , երբ իջաւ ,
Պաղէստինի ժայռերում
Իբրեւ պանդուխտ շրջեցաւ :

Որ համբարձաւն այս սարից
Իւր օթարան երկնային ,
Նա զօրացոյց թոյլ թեւեր
Թշուառ պանդուխտ Սոխակին :

ՄԱՐԴՈՒԼ

